

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. srpna 2017, č. j. KrÚ 53198/2017/ODSH/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. června 2018, č. j. 61 A 10/2017 – 64,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 27. června 2016, č. j. CR 043616/2016 ODP/Kp uložil Městský úřad Chrudim (dále jen „městský úřad“) žalobci za překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci pokutu ve výši 2 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, jemuž žalovaný vyhověl, rozhodnutím ze dne 31. října 2016, č. j. KrÚ 75984/2016/ODSH/11 rozhodnutí městského úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, přičemž jej zavázal vyslechnout strážníka městské policie, který změřil rychlost žalobcova vozidla, upřesnit místo spáchání přestupku, ověřit okolnosti měření

rychlosti, posoudit, zda měla městská policie oprávnění měřit v daném úseku rychlost, a kvalifikovat formu zavinění žalobce.

[2] Městský úřad následně shromáždil potřebné listinné důkazy a vyslechl R. S. a J. V. – dva ze tří strážníků obecní policie, kteří v den, kdy měl žalobce spáchat přestupek, prováděli v dotčeném úseku měření rychlosti. Oba svědci potvrdili, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci Proseč. Rychloměr obsluhoval jejich kolega M. S.. Zmocněnec žalobce, který byl výslechu svědků přítomen, navrhl, aby městský úřad vyslechl rovněž M. S.. Městský úřad nicméně konstatoval, že další důkazy provádět nebude.

[3] Rozhodnutím ze dne 18. ledna 2017, č. j. CR 004658/2017 ODP/Kp shledal městský úřad žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 14. dubna 2016 v 12:37 hodin řídil v obci Proseč, ul. Pasecká, ve výjezdu z první zatáčky ve směru od Pasek vozidlo značky Audi, registrační značky X rychlostí 71 km/h – po odečtu odchylky 68 km/h, a to v úseku, kde smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Za tento přestupek uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč. Při stanovení sankce městský úřad zohlednil závažnost spáchaného přestupku, okolnosti jeho spáchání a rovněž skutečnost, že žalobce ve čtyřech letech předcházejících rozhodování v této věci spáchal pět dalších přestupků. Městský úřad dále konstatoval, že žalobce spáchal přestupek neúmyslně, přičemž podle zákona postačuje pro vznik odpovědnosti za přestupek nedbalost. Žalobce, který má řidičské oprávnění, měl vědět, že může překročením rychlostního limitu ohrozit zájem chráněný zákonem. V závěru odůvodnění svého rozhodnutí městský úřad uvedl, že výslech třetího ze strážníků nepovažoval za nutný, neboť přestupek žalobce byl dostatečně prokázán výpověďmi jeho kolegů, M. S. se navíc odstěhoval, a jeho výslech by tak způsobil neúměrné náklady a průtahy v řízení.

[4] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Zdůraznil, že nemá pochybnosti o tom, že žalobce přestupek spáchal. Nepřisvědčil námitkám žalobce proti úvahám žalovaného o výši sankce a proti zjištěnému skutkovému stavu ani námitce zániku odpovědnosti za přestupek před rozhodnutím žalovaného. Krajský soud považoval za dostatečné, že městský úřad na základě pokynu žalovaného vyslechl dva ze tří zasahujících strážníků. Městská policie prováděla měření rychlosti v souladu se zákonem, v současné době již zákon nevyžaduje označení místa měření dopravní značkou. Žalovaný nebyl dle názoru krajského soudu povinen vypořádat ve svém druhém rozhodnutí námitky žalobce z prvního odvolání, neboť tyto námitky zkonzumovalo první (zrušující) rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dále dospěl k závěru, že stanovení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení o přestupku bankovním převodem nemohlo nijak zasáhnout do práv žalobce. Aplikace nového přestupkového práva nemohla být pro žalobce příznivější, žalovaný proto postupoval správně podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Další

námitky žalobce, které se týkaly především samotného měření rychlosti, krajský soud vyhodnotil jako hypotetické či spekulativní.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Žalovaný dle jeho názoru porušil zákaz dvojího přičítání téhož, neboť hodnotil jako přitěžující okolnost obecnou závažnost překročení rychlostního limitu, která je však znakem skutkové podstaty přestupku. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 18 km/h navíc stěžovatel považuje za bagatelní. Žalovaný označil jako přitěžující rovněž okolnosti, že byl přestupek spáchán konáním a na místě veřejnosti přístupném. Stěžovatel však namítá, že přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jinak než uvedeným způsobem spáchat nelze. Závěr krajského soudu, že se tyto okolnosti na výši sankce neprojevily, stěžovatel považuje za účelový. Žalovaný do odůvodnění výše sankce navíc zahrnul úvahu, která nemá s případem stěžovatel souvislost.

[7] Stěžovatel dále namítal zánik své odpovědnosti za přestupek. Stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. dubna 2018, č. j. 41 A 17/2017 - 62, z něhož vyplývá, že část novely zákona o přestupcích (zákon č. 204/2015 Sb.), která zavedla přerušování běhu prekluzivní lhůty, nabyla účinnosti až dne 1. října 2016. Takový závěr podporují i výkladová pravidla o vztahu speciálního vůči obecnému a *in dubio mitius*. Opačný názor, který k této otázce zaujal krajský soud v této věci, je dle názoru stěžovatele nelogický a nepřezkoumatelný. Stěžovatel dále nabídl výkladovou variantu, podle níž sice ustanovení o přerušování běhu prekluzivní lhůty nabylo účinnosti již dne 1. října 2015, použitelné je však až na přestupky spáchané po 1. říjnu 2016.

[8] Rozhodnutí o přestupku bylo navíc pro stěžovatele překvapivé, a porušilo tak ochranu jeho legitimního očekávání. Žalovaný totiž ve svém prvním rozhodnutí nařídil městskému úřadu vyslechnout svědka S., což městský úřad v rozporu s tímto závazným pokynem neučinil. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že městský úřad byl zavázán obecně k doplnění skutkových zjištění. Stěžovatel legitimně očekával, že městský úřad vyslechne svědka S.. Jeho argumentaci podporuje i starší rozsudek krajského soudu ze dne 24. dubna 2013, č. j. 61 A 1/2013 - 44. Žalovaný navíc v nyní napadeném rozhodnutí nevypořádal námitky stěžovatele, na jejichž základě zrušil první rozhodnutí městského úřadu, a nijak nezdůvodnil změnu svého postoje. Dle názoru stěžovatele přetrvávají pochybnosti, zda byla rychlost jeho vozidla změřena správně. Rozhodnutí žalovaného se rovněž nijak nevyjadřuje k námitkám, které stěžovatel uplatnil v prvním odvolání, přičemž stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že tyto námitky zkonzumovalo první rozhodnutí žalovaného. Podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich byl žalovaný povinen přezkoumat rozhodnutí o přestupku v plném rozsahu. Řízení o přestupcích je jednotné, je tudíž irelevantní, ve které jeho fázi stěžovatel své námitky vznesl.

[9] Stěžovatel napadá rovněž tu část výroku rozhodnutí o přestupku, jímž mu byla uložena povinnost uhradit pokutu a náklady řízení na účet městského úřadu. Takto formulovaný výrok omezil práva stěžovatele, neboť § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb.,

daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, mu umožňuje zaplatit pokutu více způsoby. Argumentace krajského soudu je v tomto směru navíc vnitřně rozporná.

[10] Napadená rozhodnutí dle názoru stěžovatele dále nevěnovala pozornost skutečnosti, že místo měření nebylo označeno příslušnou dopravní značkou. Pokud by policie neměla povinnost užívat dopravní značku upozorňující na měření rychlosti, stalo by se ustanovení, které vymezuje její význam, obsolentním. Navíc jen ve spojení s dopravní značkou může měření rychlosti plnit svůj účel, jímž je zvyšování bezpečnosti silničního provozu. V tomto bodě se argumentace krajského soudu zcela minula s tou stěžovatelovou.

[11] V poslední námitce stěžovatel krajskému soudu vyčetl, že zamítl žalobu proti rozhodnutí, které není přezkoumatelné ve vztahu k vymezení formy zavinění stěžovatele. Odůvodnění rozhodnutí o přestupku postrádá určení konkrétní formy zavinění a její odůvodnění, dle názoru stěžovatele nadto nebylo jeho zavinění dostatečně prokázáno. Konkrétní formu zavinění stanovil až žalovaný v rozhodnutí o odvolání, aniž by však svůj závěr jakkoli odůvodnil.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výši pokuty řádně odůvodnil ve svém rozhodnutí, které tvoří z pohledu soudů jeden celek s rozhodnutím městského úřadu. Nesouhlasí s označením překročení rychlosti ze strany stěžovatele za bagatelní, při rozdílu pouhých 10 km/h se již výrazně prodlužuje brzdná dráha. Zlehčování povinností řidiče v rámci silničního provozu není dle názoru žalovaného na místě. Otázku nabytí účinnosti jednotlivých ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. již posoudil Nejvyšší správní soud se shodným závěrem jako krajský soud v této věci. V dalších námitkách stěžovatel jen opakuje svou dosavadní argumentaci. Stěžovatel byl povinen dodržovat nejvyšší povolenou rychlost bez ohledu na umístění dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Z obou správních rozhodnutí je zřejmé, že stěžovatel spáchal předstupek z nevědomé nedbalosti. Žalovaný též zdůraznil, že stěžovateli nikdo nebránil zaplatit pokutu jinak než bankovním převodem.

[13] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného na vědomí stěžovateli, který nevyužil svého práva podat k němu repliku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Nelze přisvědčit námitce, že žalovaný při ukládání sankce porušil zásadu dvojího přičítání téhož. Žalovaný při určení závažnosti spáchaného přestupku jako jednoho z kritérií relevantních pro určení výše pokuty zohlednil, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 18 km/h. Tato konkrétní okolnost není znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h*$^{-1}$. (Formálně vzato) naplní skutkovou podstatu tohoto přestupku řidič, který překročí nejvyšší povolenou rychlost o hodnotu v rozmezí od 1 km/h do 20 km/h. Konkrétní výše

překročení nejvyšší dovolené rychlosti v rámci tohoto rozmezí je samozřejmě různě závažným prohřeškem. Zatímco překročení rychlosti o pouhé jednotky km/h by vůbec nemuselo být z materiálního hlediska přestupkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. prosince 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS), rozdíl ve výši 18 km/h je mnohem závažnější. Jak správně upozornil žalovaný, ve vyšší rychlosti se prodlužuje brzdná dráha. Vozidlo též pochopitelně urazí větší vzdálenost, než řidič zareaguje například na překážku na silnici, míra ohrožení právem chráněného zájmu (bezpečnosti a plynulosti silničního provozu) je tedy vyšší. Pokud by stěžovatel jel jen o 3 km/h rychleji, naplnil by již přísněji sankcionovanou skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Závěr, že porušení zákona ze strany stěžovatele bylo vzhledem k míře překročení nejvyšší povolené rychlosti závažné, je tedy správný.

[16] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že městský úřad ve svých úvahách ohledně výše sankce zmínil, že stěžovatel spáchal přestupek konáním a na místě veřejně přístupném, přičemž tyto znaky jsou ve skutkové podstatě „překročení nejvyšší povolené rychlosti na pozemní komunikaci v obci“ přítomny z povahy věci. Správní orgány však z těchto okolností nevyvodily pro stěžovatele zvláštní nepříznivý následek. Pokutu v polovině zákonného rozmezí považuje Nejvyšší správní soud za přiměřenou především vzhledem k míře překročení rychlostního limitu ze strany stěžovatele. Lze se tedy ztotožnit se závěrem krajského soudu, že spáchání přestupku konáním na místě veřejně přístupném se na výši uložené sankce nijak neprojevilo.

[17] Dále je pravda, že na straně 3 svého rozhodnutí městský úřad uvedl: „*Při určení druhu sankce a její výměry vyhodnotil správní orgán jednání obviněného jako jednání pro společnost nebezpečné, naplňující skutkovou podstatu přestupku uvedeného ve výroku, **kdy se ve správním řízení ukládá za nejvážnější přestupek, kterých se obviněný dopustil***“ (zvýraznil Nejvyšší správní soud). V prvé řadě je třeba zmínit, že uvedená formulace je parafrází § 12 zákona o přestupcích, který stanovil relevantní kritéria a postup pro uložení sankce za přestupek. Může se též jednat o písařskou chybu související s tím, že městský úřad vzal jako základ pro své rozhodnutí jiné rozhodnutí vydané ve skutkově podobné věci. Podstatné však je, že v dalších částech odůvodnění se již městský úřad o více přestupcích stěžovatele nezmiňuje (s výjimkou zohlednění jeho předešlých prohřešků v rámci hodnocení osoby pachatele, což je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – srov. například rozsudky ze dne 23. listopadu 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41 a ze dne 20. prosince 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34, v nichž Nejvyšší správní soud odkazoval na rozsudek krajského soudu ze dne 3. května 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, publikovaný pod č. 2912/2013 Sb. NSS). Stěžovatelem napadaná zmínka tak nemohla zákonnost rozhodnutí o přestupku nijak ovlivnit.

[18] Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Podle odst. 2 a 3 citovaného ustanovení, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., se běh lhůty pro projednání přestupku přerušuje *zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením*. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku začíná běh nové lhůty pro

projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.

[19] Novelizace citovaného ustanovení proběhla v důsledku nabytí účinnosti článku I bodu 6 zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Podle článku II odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb. se ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle článku XXVI zákona č. 204/2015 Sb. nabývají články I body 3 až 8 tohoto zákona účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení (zákon č. 204/2015 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 17. srpna 2015).

[20] Nejvyšší správní soud dospěl již v rozsudku ze dne 21. prosince 2017, č. j. 3 As 278/2016 Sb. k závěru, že (výše citované) novelizované znění § 20 zákona o přestupcích se použije již ode dne 1. října 2015. V rozsudku ze dne 6. září 2018, č. j. 7 As 87/2018 - 34 tento závěr Nejvyšší správní soud potvrdil (pro podrobnější vypořádání stěžovatelovy argumentace lze odkázat právě na toto rozhodnutí) a přihlásil se k němu i v rozsudcích ze dne 13. září 2018, č. j. 2 As 155/2018 - 26 a ze dne 18. září 2018 č. j. 2 As 168/2018 - 24).

[21] Stěžovatel spáchal přestupek dne 14. dubna 2016, tedy v době, kdy již bylo účinné znění § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích upravující přerušení lhůty k projednání přestupku v důsledku zahájení řízení a vydání „odsuzujícího“ rozhodnutí o přestupku. Řízení o přestupku stěžovatele pravomocně skončilo dne 4. srpna 2017 (den doručení rozhodnutí žalovaného zmocněnci stěžovatele), tedy v rámci dvouleté lhůty podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích. Zároveň žalovaný dodržel i roční lhůtu podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, která se naposledy přerušila a znovu rozběhla vydáním rozhodnutí městského úřadu dne 18. ledna 2017. Námitka prekluze tudíž není důvodná.

[22] K dalším námitkám Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že stěžovatel na žádném místě kasační stížnosti či podání, která činil v předcházejících fázích řízení (s výjimkou prvního ústního jednání) netvrdil, že by nejvyšší povolenou rychlost v obci Proseč nepřekročil. Ve shodě s krajským soudem (srov. především souhrn v odstavci 36 napadeného rozsudku) Nejvyšší správní soud konstatuje, že přestupek stěžovatele byl ve správním řízení spolehlivě prokázán. Stížní argumentace je především snahou nalézt jakékoli pochybení v postupu žalovaného či v odůvodnění jeho rozhodnutí, které by mohlo vést ke zrušení rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud však připomíná, že zrušení rozhodnutí správního orgánu či soudu mohou vyvolat jen takové vady v procesu či samotném rozhodnutí, které by mohla mít vliv na jeho zákonnost (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. června 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101 či ze dne 26. dubna 2017, č. j. 6 Afs 36/2017 - 25). Stěžovatel však žádný vztah mezi tvrzenými vadami v rozhodnutí žalovaného, respektive krajského soudu, ani nenaznačuje, jeho argumentace vykazuje rysy účelovosti – a především není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že pro něj bylo rozhodnutí městského úřadu překvapivé. Žalovaný zavázal městský úřad ve svém prvním

rozhodnutí k výslechu „*zasahujícího strážníka, který prováděl předmětné měření rychlosti*“, nikoli konkrétně M. S.. Je pravda, že svědci, které městský úřad vyslechl, shodně uvedli, že rychloměr obsluhoval právě M. S.. Na druhou stranu však oba svědci potvrdili, že stěžovatel přestupek spáchal a stejný závěr vyplýval i z četných listinných důkazů, které správní orgány shromáždily. Městský úřad byl povinen vést dokazování tak, aby zjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatele (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v obecnější rovině též § 3 tohoto zákona). Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na závěry krajského soudu, který veškeré výhrady stěžovatele vůči samotnému změření rychlosti jeho vozidla vyvrátil jako hypotetické, účelové či spekulativní (zejména odstavce 54 až 57 a 60 napadeného rozsudku), což stěžovatel v kasační stížnosti již nerozporoval. Za takové situace by výslech třetího ze zasahujících strážníků – který by k výslechu musel vážit delší cestu, neboť se v průběhu řízení o přestupku přestěhoval a změnil zaměstnání – byl opravdu nadbytečný, jak městský úřad správně podotkl ve svém rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že městský úřad na konci ústního jednání, na němž vyslechl dva svědky, stěžovateli sdělil, že další dokazování již provádět nebude a vydá ve věci rozhodnutí, nemohl stěžovatel legitimně očekávat, že městský úřad bude vyslýchat dalšího svědka (tím se posuzovaná věc liší od případu řešeného krajským soudem v rozsudku ze dne 24. dubna 2013, č. j. 61 A 1/2013 - 44, kdy správní orgán svědka předvolal, nicméně fakticky jej nevyslechl; Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 22. srpna 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37 závěry krajského soudu zcela nepřevzal a na zrušení správního rozhodnutí tehdy setrval spíše pro vady odůvodnění). Nejvyšší správní soud na tomto místě pro jistotu znovu opakuje, že skutkový stav v této věci považuje za spolehlivě zjištěný, stěžovatel jej navíc v rámci této námitky ani nezpochybňoval (výslovně trval na odlišování své námitky porušení ochrany legitimního očekávání od námitek proti zjištěnému skutkovému stavu).

[24] Krajský soud správně posoudil i otázku, zda byl žalovaný povinen vypořádat námitky, které stěžovatel uplatnil v prvním odvolání, jemuž žalovaný vyhověl. V prvé řadě není pravda, že by žalovaný první rozhodnutí městského úřadu zrušil pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný městský úřad ve zrušujícím rozhodnutí zavázal k doplnění skutkového stavu a k upřesnění výroku (nepřesné vymezení místa spáchání přestupku však nelze považovat za vadu způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nýbrž jeho nezákonnost). Městský úřad následně dle pokynů žalovaného doplnil skutkový stav a vydal nové rozhodnutí, proti němuž stěžovatel brojil novým odvoláním. Hodlal-li stěžovatel své původní původní výtky uplatnit i vůči novému rozhodnutí, měl to ve svém druhém odvolání srozumitelně vyjádřit. Žalovaný nebyl povinen nic takového předpokládat (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2016, č. j. 9 Afs 52/2015 - 59, č. 3455/2016 Sb. NSS). Stěžovatel navíc v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný měl vypořádat především jeho námitky vůči postupu při měření rychlosti a vůči užitému rychloměru. Těmito okolnostmi se však žalovaný zabýval dostatečně podrobně, přičemž mu v žádném případě nelze vyčítat, že své úvahy nevztáhl výslovně k jednotlivým námitkám stěžovatele (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. března 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 či nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, popřípadě na ně navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72 či ze dne 3. července 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Ustanovení § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich není na projednávaný případ aplikovatelné, neboť řízení o přestupku stěžovatele bylo zahájeno

ještě před účinností tohoto zákona (srov. § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).

[25] Stěžovatel dále brojil proti tomu, že mu městský úřad ve výroku rozhodnutí o přestupku stanovil způsob úhrady pokuty a nákladů řízení bankovním převodem. V napadené části výroku je uvedeno, že pokuta, respektive paušální částka nákladů řízení *„je splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet číslo […], variabilní symbol […].“* Dle názoru Nejvyššího správního soudu však tato část výroku neukládá stěžovateli povinnost zaplatit pokutu a náklady správního řízení bankovním převodem, pouze jej informuje, na jaký účet a pod jakým variabilním symbolem tak může případně učinit (tyto údaje jsou pro zaplacení pokuty bankovním převodem nezbytné). Lze se však oprávněně domnívat, že pokud by stěžovatel chtěl zaplatit pokutu v hotovosti některým ze způsobů předvídaných v § 163 odst. 3 písm. b) daňového řádu, neměl by s takovým postupem žádné potíže. Ani tato námitka tak není důvodná.

[26] K námitce, že úsek, v němž městská policie měřila rychlost, nebyl označen dopravní značkou, uvádí Nejvyšší správní soud, že § 79a zákona o silničním provozu od 1. srpna 2011 označení měřeného úseku dopravními značkami nevyžaduje. Povinnost obecní (městské) policie používat dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ vždy nelze dovodit ani ze skutečnosti, že příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, podobu a užití těchto dopravních značek vymezuje – už jen proto, že jde o předpis nižší právní síly než zákon o silničním provozu. Obecní policie je navíc bezesporu nadále oprávněna měřené úseky dopravními značkami označit, užít je lze i v případě automatizovaného měření rychlosti. Pokud tak však neučiní, nelze dovozovat, že měření rychlosti proběhlo v rozporu se zákonem.

[27] Poslední námitkou stěžovatel vyčítá správním orgánům, že se dostatečně nevěnovaly jeho zavinění. Městský úřad ve výroku svého rozhodnutí vyhodnotil zavinění stěžovatele jako nedbalostní, v odůvodnění sice výslovně konkrétní formu nepojmenoval, nicméně z úvahy, že měl stěžovatel jako držitel řidičského oprávnění vědět, že rychlou jízdou může ohrozit zájem chráněný zákonem, lze dovodit, že považoval přestupek za spáchaný z nevědomé nedbalosti. V rozhodnutí žalovaného je potom výslovně uvedeno, že stěžovatel přestupek zavinil z nevědomé nedbalosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v odvolání napadal především formulaci výroku, však neměl žalovaný důvod se této otázce podrobněji věnovat. Krajský soud správně poznamenal, že zcela postačí, pokud správní orgán do výroku rozhodnutí uvede, zda byl přestupek spáchán úmyslně, či z nedbalosti, a konkrétní forma zavinění je důležitá především pro úvahy o výši sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37). Pokud však žalovaný nepřičítal stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění (vědomou nedbalost či úmysl), není třeba trvat na podrobnějším odůvodňování kvalifikace zavinění stěžovatele. I vzhledem k tomu, že stěžovatel nenapadal věcnou správnost závěrů žalovaného ohledně formy zavinění, není ani tato námitka důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu druhé věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu